

Labas, Dieve,

kasmet mano namuose žiemoja boružė. Tikėtina, vis kita, nors... Gal boružė turi savo pramintus takus ir jais sugrįžta namo žiemoti... Turėdama tokį svečią, nejučia imu po namus tipenti atsargiau, nesinori numinti mažosios gyventojos. O kaip mes, šios žemės vaikai, ar galime drąsiais žingsniais matuoti pasaulį? Koks jis? Kiek pamenu save, visada į pasaulį žiūrėjau smalsiomis akimis. Jis nenuspėjamas, įtraukiantis, jam neįmanoma atsispirti. Ar saugus? Ne. Mano mama dažnai kartoja: *niekas ir nežadėjo, kad bus lengva*. Gal būtų, jeigu turėčiau supergalių, o dabar esu tik žmogus. Žinoma, mamai ir tėčiui – superžmogus.

„Superžmogus“ su boruže įsitaiso prie lango. Jis prie, ji ant. Kadaisė tas žmogus buvo mažas, nepažinojo taškuoto vabalo. Mama juokiasi, kad spėjo tik aiktelėti – mažas milžinas dorėjo savo auką. Mamai juokinga, man ne. Nuo tada nemėgstu braškių, neragauju žemuogių. Trumpa buvo tos boružės kelionė. Jaučiu kaltę, tad dabartinei atpjaunu obuolio ir palieku jį ant palangės. Abi stebime skubančius žmones. Jie lekia. Nuo savęs, nuo gyvenimo. O gal į save? Darosi liūdna. Kas skuba, suklumpa. Įprastame kelyje gali pabėgėti į priekį ir pažvelgti, kas tyko už kampo. Gyvenimas neturi kampų, netikėtumai slypi kitur. Reikia sulėtinti žingsnius. Dieve, duok man galią valdyti per greitai vykstančius procesus. Aš priminsiu žmogui, kad yra maži žingsneliai, kad tiesą kalba ne lūpos, o akys, kad lėčiau yra daugiau, kad žmogus nėra strėlė, jis – lankas, kad gyvenimas gražus ne tik savaitgaliais, bet ir darbo dienomis, kad kelių saugumas priklauso nuo pasirinkimų, kad vieną dieną gali būti milžinu, kitą – auka.

Žemėje esu keturiolika metų. Tėvai manyje mato vaiką, todėl, kaskart išlydėdami iš namų, apkabina ir prašo: *saugok save, dukra*. Saugau. Labai noriu būti saugi, svajoju, kad visų vaikų keliai (ir į ateitį) būtų saugūs. Bendraamžių tarpe yra tokių, kurie vos juda, tėvai juos apkamšė pagalvėmis, taip šie liko riboti. Yra ir laisvų it vėjas, įtikėjusių, kad jie kaip katės turi devynis gyvenimus, tad judriose gatvėse žaidžia „Tiesą-drąsą“ ir kitokius išlikimo žaidimus. Suaugusieji neatsilieka. Inžinierių komandos jiems kuria saugiausius automobilius žemėje, o šie nesilaiko elementarių eismo taisyklių. Ką jau kalbėti apie narsą vairuoti apsvaigus, nepailsėjus, pernelyg susijaudinus ar prastos sveikatos. Senoliai negeresni. Taip, senoliai! Juos neretai vadina kelių savižudžiais. Jie susikuria perėjas ten, kur patogiausias kelias į parduotuvę, bažnyčią, turgų ir juda nesidairydami, dar lazda pagrūmoja drausmintojams. O sakoma: *paklausęs senolių – nesigailėsi...* Tiek vaikai, tiek suaugusieji keliuose kuria pavojus. Ir vienu, ir kitų tarpe gausu abejingų, nusivylusių, neatsakingų, pernelyg drąsių, skubančių... Keliai nėra tiek nesaugūs, kiek nesaugo savęs vairuotojai ir pėstieji. Tėvai apie tai man kalbėjo. Kalba ir apie gyvenimo kelius bei paklydimus.

Aš kasdien klumpu, todėl prašau, Dieve, būk mano sprendimuose. Saugumas – tai teisingi pasirinkimai. Jaunam žmogui sunku nesuklupti, bet aš noriu gyventi teisingai ir drąsiai, savo žingsniais pastiprinti kitus. Mano užduotis, priminti žmogui, kad visada reikia laukti žalios šviesos: leidimo judėti, patvirtinimo, kad kelias saugus ir teisingas. Aktorius Matthew McConaughey knygoje „Žalia šviesa“ rašo: „Gyvenime žalia šviesa – tavo kelio patvirtinimas. Tai pritarimas, palaikymas, pagyrimas, dovana, įvertinimas, atlygis. Jai šviečiant lengva. Ji

leidžia, ji suteikia tai, ko norime.“ Kaip man patinka ši mintis! Juk aptikę, kur mūsų gyvenimuose raudona, ir pakeitę kryptį, kad jos išvengtume, galime dažniau naudotis žalia šviesa. Žinoma, tam reikia įgūdžių: ketinimo, aplinkos, atidumo, išvermės, lankstumo, drausmės... Bet mes galime būti atsakingi už žalią šviesą. Galvoje ryškėja mintis, kaip išnaudosiu lėtinimo galią. Pradėsiu nuo geltono signalo. Jis ir privers stabtelėti. Geltona leis apmąstytiėjimus, pasiruošti žaliai ir įspės apie raudoną. Tokia bus mano misija – lėčiau į saugiau!

Nors esu paauglė, neatsispyrusi J. K. Rowling šauniamam trejetukui, šiandien man nėra lengva tikėti didesnėmis nei įprasta žmogui galiomis. Kadaisė tikėjau, labai norėjau kartu su Hariu, Roniu ir Hermiona kurti stebuklus. Tėtis nulaužė gluosnio šaką ir „įkvėpė“ jai galių. Žaisti buvo smagu, bet realiame gyvenime šaka ir liko šaka: nesulopė mamos suknelės, kai iš jos palankų prikarpiau žvaigždžių, neprikėlė šunelio Liuksio, net nepamokė kiemo vaikiščių, užmėčiusių varlę akmenimis. Šaką išmečiau, o burtažodžius pamiršau.

Dabar delne laikau boružę. Radus boružę galima sugalvoti norą ir su juo leisti šiai nusukti pas Tą, kuriam nieko nėra neįmanoma. Prisimenu vaikišką užkalbėjimą, kurį privalu sudainuoti radus boružę, tad iškeliu ją aukštyn į dangų ir pradėdu: *Dievo karvyte, skriski į dangų...* Ne veltui boružė vadinama Dievo karvyte. Ji lekia aukštai aukštai į dangų, o su ja ir mano malda: *Dieve, tegul neskuba vaikai užaugti, te neslepia po lova neišmylėtų žaislų, neperskaitytų knygų... Te nenustoja šokinėti per balas, žaisti slėpynių... Dieve, te nepranyksta vaikų tėvai ekranuose ir nuo jų parsiveda savo atžalas. Te sodina medžius ir gėrisi saule... Dieve, te neapleidžia senolių išmintis, kad galėtų ją perduoti ateities kartoms. Tegul seka anūkams pasakas, dainuoja lopšines, drauge mena mįsles... Te liaujas lenktynės dėl daugiau, dažniau, gražiau... Te nurimsta žmonių protas bei širdys, te gyvenimas vėl juda iš lėto... Mano taškuota draugė kyla virš debesų ir neša maldą tiesiai Dievui į ausį, o žmonės vėl prisimena, kad lėčiau yra daugiau, saugiau – svarbiau. Ir visi pasaulio vaikai pasijunta saugūs.*

Tavo Vakarė